

РЕШЕНИЕ

№ 10564

гр. София, 26.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 19.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **1703** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Решение № 1068/28. 01. 2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл.75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поради противоречие с материалния закон и съществено нарушение на административно-производствените правила. Правят се възражения, че решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Неправилно административният орган е приел, че за жалбоподателя няма риск при завръщането му в С.. В хода на съдебното производство доводите се поддържат лично от жалбоподателя. Същият заявява, че е бил на 10 години, когато е започнала войната, не е могъл да учи, живял в страх и под стрес. Желаете да остане да живее в България, да му се предостави бежански статут. Къщата му в С. е разрушена, в България живее под наем, намерил си работа в строителството.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт К. прави искане за отхвърляне на жалбата и постановяване на съдебен акт, с който да се потвърди оспореното решение. Излага доводи за спазване на

административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Чуждият гражданин не е осъждан, не е преследван в страната си на произход, не е арестуван, не е имал проблеми с въоръжени групировки, не е получавал повиквателна. Негови близки продължават да живеят на територията на С.. Има много завърнали се сирийски граждани, които се увеличават всеки ден.

Прокурор С. от СГП дава заключение, че жалбата следва да бъде отхвърлена.

Административен съд София - град, I отделение, 43 - ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството за закрила е започнало по молба за международна закрила с вх. № ОК – 13 - 1993/11. 10. 2024 г. на РПЦ – С., подадена от А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., роден на 19. 10. 2002 г. в [населено място], обл. Д. А., от мъжки пол, арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, женен, с лични данни установени въз основа на декларация по чл. 30, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Представено е и копие на семейна книжка, издадена в С..

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език. Проведено е в присъствието на преводач от и на арабски език.

Видно от протокола за проведено интервю с № УП 23782/23. 10. 2024 г., А. А. А. твърди, че е напуснал нелегално С. за Турция. От Турция влязъл нелегално в Република България. Роднините му напуснали С. през 2018 г. и оттогава живеят в Турция, имат кимлик, регистрирани са пред властите. Сестрите му ходят на училище, майка му работи. Съпругата му напуснала С. заедно със семейството си през 2021 г. Живеят в Ш. О. , съпругата му има регистрация. З. не е живял в Турция, защото има информация, че работата там е слаба и заплатите са ниски, не стигат за наем, животът е много труден. Дошъл в България, защото в С. няма сигурност, а в Турция няма работа и не може да се грижи за цялото семейството, защото е единствен син, а баща му е болен. По време на интервюто посочва, че не е имал проблеми поради етническата си принадлежност, нито заради изповядваната от него религия. До напускането на С. е живял под наем в [населено място], обл. Х.. Не е членувал в политическа партия или организация, не е служил в армията, не е получавал призовки или повиквателни, не е търсен по повод мобилизация. Не е членувал във военна групировка, не е имал проблеми с властите в С.. Напуснал страната по произход, защото няма сигурност и има война. Не е бил лично заплашван, нито неговото семейство, не му е оказвано физическо насилие, не е съден, не е осъждан. Причините да напусне С. са, за да има възможност да помогне финансово на баща си, включително и за закупуване на лекарства и да се грижи за съпругата си, майка си и сестрите си.

Приложена е справка с вх. № МД– 02 - 158/27. 12. 2024 г. относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Сирийска арабска република и правата на бежанците в Турция и дали Република Турция отговаря на определението "трета сигурна държава" по отношение на гражданите на С., търсещи международна закрила. Получено е становище от ДАНС с рег. № М 486/08. 01. 2025 г., че не възразява да бъде предоставена закрила на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., в случай, че отговаря на условията на ЗУБ.

Изготвено е становище от А. К., младши експерт в отдел „ПМЗ– кв. О. купел“, РПЦ – С., с което е направено предложение да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.

При така изложената фактическа обстановка, ответникът е направил извод, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като чужденецът не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група- не е налице „основателно опасение от преследване“. Молбата за предоставяне на международна закрила е мотивирана с битови и финансови проблеми, чужденецът не е бежанец, а икономически мигрант. Направен е извод, че няма данни за осъществено преследване спрямо него или риск от такова в бъдеще.

В оспореното решение са изложени доводи, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Въз основа на справката относно обстановката в С. е прието, че има спорадични актове на насилие, които не могат да се оценят като въоръжен конфликт, нито нивото на насилие е такова, че да застрашава всеки граждан, върнат на територията на страната и няма основание за предоставяне на субсидиарна закрила по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Падането на режима на Б. А. слага край на вътрешните въоръжени конфликти и ситуацията в страната се подобрява. С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл. 8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 и ал. 8 за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут. Изложени са мотиви, че Турция е „трета сигурна страна“ по отношение на заявителя. В Турция от 2018 г. живее неговото семейство, получили са разрешение, в Турция живее легално и съпругата му с нейното семейство. С оглед изложеното, по молбата на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С. е отказано предоставяне на международна закрила с оспореното решение.

Ответникът е представил и по делото е приета актуална справка от 14.03.2025г. за обществено - политическата обстановка в С..

От правна страна: Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от адресата на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган –председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентирани правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила от А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю са участвали преводач от арабски език, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси.

Съдът счита, че актът е мотивиран, постановен е при изяснена фактическа обстановка, както и е обсъдена е актуалната обстановка в С., като са цитирани в решението различни източници на информация, и е формиран извод, че в действителност обстановката в С. не е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на

вътрешен въоръжен конфликт.

Съдът намира така постановеното решение за съответно на материалния закон.

В чл. 73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут. В разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация.

Правилно административният орган е обосновал извод за липса на предпоставките за приложение на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, тъй като в процесния случай по отношение на чужденеца не са налице конкретни данни и доказателства, които да обосноват извод за основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Кандидатът посочва при проведеното интервю, че същият не е членувал в политическа партия или организация, както и във въоръжена групировка, както и че не е имал проблеми с официалните власти в страната на произход. Мотивите за напускане на страната по произход от една страна са финансови, а от друга страна е общата ситуация на несигурност в С.. Икономическите и битови причини не попадат в обхвата на ЗУБ като основания за предоставяне на международна закрила. Относно общата ситуация на несигурност, следва да се има предвид, че ситуацията в С. е променена и режимът на Б. А. е свален от власт, с което вътрешният въоръжен конфликт е разрешен. Данните от бежанската история обосновават извод за липсата на основания по чл.8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Действителните причини за напускане на страната на произход не са свързани с осъществено преследване спрямо чуждия гражданин или опасения от преследване в бъдеще, а с желание за по – добра работа и финансови възможности за подпомагане на семейството. Тези причини попадат извън основанията за предоставяне на международна закрила по ЗУБ.

По отношение на основанията за предоставяне на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 ЗУБ - също изводите на ответника са правилни. Предвид данните, съдържащи се в интервюто на молителя, решаващият орган е приел, че липсват доказателства жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ - като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унижително отнасяне, или наказание. Не се установява да е напуснал след като е изложен на реална опасност от тежки посегателства /такива по чл. 9, ал. 2/, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или

личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В тази връзка, както вече беше посочено, самият жалбоподател твърди, че не е имал проблеми с официалните власти, не е бил задържан, съден или осъждан, не твърди също така спрямо него да е оказвано насилие. Следователно, споделят се от съда изводите на административния орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ.

Относно приложението на разпоредбата на т.3 на чл. 9 ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи, срещу живота и личността му като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, следва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., съгласно което използваните изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство -по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ -термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. В това отношение следва да се уточни, че колкото по -способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по - ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен

конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Реална опасност за жалбоподателя да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата не съществува, както и няма нарушение на принципа „забрана за връщане“ във връзка с настъпилата промяна в обществено –политическата обстановка в С.. Не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Актуалната справка към 14. 03. 2025 г. съдържа данни за интегриране в новите административни структури на представители на различни групировки, създаване на съвместни комитети и механизми за представителство във властовите структури. На 2 март 2025 г. новите власти в С. обявяват сформирването на седемчленен комитет за изготвянето на конституционна харта за управление на прехода към демокрация. Новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С. и нейните институции след отстраняването от власт на Б. А.. Увеличава се и броят на завръщащите се в страната сирийски граждани от съседни страни и други региони. Има нужда от хуманитарна помощ, но ВКБООН продължава да играе ключова роля в подкрепата на разселените и завърналите се в С. лица.

Всичко това води до извода, обоснован и от административния орган, че за А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С. не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1-3 от ЗУБ при завръщането му в С..

Не е нарушена и забраната по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, при връщане в С. на А. А. А., няма да бъдат застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. Той няма да бъде изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Нито личната му бежанска история, нито ситуацията в С. възпрепятстват връщането в страната по произход, при спазване на разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

Съдът възприема и доводите на административния орган, че Турция се явява „трета сигурна страна“ по смисъла на §1, т. 9 от ДР на ЗУБ, в която жалбоподателят няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение /б.“а“/; той е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му /б.“б“/; б.“в“: не е изложен на опасност от

преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; б.“г“: съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; б.“д“ са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. В този смисъл е и решение № 247/3 април 2024 г на Министерския съвет, с което се приема, че Турция е трета сигурна страна. Следва да се има предвид, че от 2018 г. в Република Турция легално живее семейството на жалбоподателя, а от 2021 г. там живее и неговата съпруга със семейството си.

С оглед изложеното, правилно ответникът по същество е приел, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. - град, I-во отделение, 43 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Решение № 1068/28. 01. 2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл.75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: